

FESTIVALKRIEBELS

FESTIVALKRIEBELS

SASKIA MARTENS

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

HOOFDSTUK

I

‘En deze, wat denk je van deze song?’ vroeg Yemi aan Maria. Er klonken jazzy tonen door de slaapkamer.

‘Dat is prima!’ antwoordde Maria.

‘Maar dat zei je daarnet bij het vorige liedje ook al, en bij het liedje daarvoor. En eigenlijk ook bij het liedje daarvoor. Ben je zeker?’ Hij zuchtte. Yemi was het gewend dat Maria een mening had over de muziek die hij streamde. Maar nu leek het haar niet te kunnen schelen en dat maakte hem onzeker.

Maria schoof haar stoel naar achteren en stond recht. ‘Dan zal jij een uitstekende muzieksmaak hebben, hé Yemi!’ antwoordde ze net iets te luid, en ze draaide met haar ogen naar Caro die binnenkwam.

Caro keek vragend naar de twee en zette toen het dienblad met daarop een cake, een glazen fles limonade en enkele drinkglazen neer op haar bureau.

‘Dat wisten we toch al! Jij hebt een geweldige muzieksmaak, Yemi’, beaamde Caro lachend.

‘Oké dan’, zuchtte Yemi.

De vrienden zaten nu al enkele dagen binnen op Caro’s kamer. De zomervakantie was begonnen, maar het had alleen nog maar geregend. Het trieste weer zette echt een domper op de feestvreugde. In hun hoofden hadden de eerste dagen na hun afstuderen er veel zonniger uitgezien dan dit. Ze hadden al volop plannen gemaakt voor picknicks, dagvullende fietstochten,

uitjes naar de zee en wandelingen door de stad bij zonsondergang. Maar die plannen waren letterlijk in het water gevallen. Bui na bui stroomden al hun leuke ideeën weg.

‘Kop op!’ zei Maria, die ondertussen uit het raam stond te turen. ‘Het is eindelijk gestopt met regenen en vanaf morgen wordt het beter weer. We hebben nog een hele zomer voor ons!’

‘Dat is ook waar!’ Er kwam opnieuw een glimlach tevoorschijn om Yemi’s mond.

‘Zou het kunnen dat onze pannenkoek in een zwart gat is beland? Zo heel misschien?’ lachte Maria. Ze plofte naast hem neer op het bed. ‘Nu die bucketlist verleden tijd is?’

‘Ja...’ zei Yemi. Hij dacht even na. ‘Dat is het!’ riep hij. Caro keek hem verwonderd aan.

Yemi knikte naar haar. ‘Maria heeft gelijk, Caro!’

‘Echt? Gelijk met...’

‘Ja, ik heb een doel nodig voor deze zomer!’ zei hij vastbesloten. Hij keek rond in Caro’s slaapkamer, gaf

een klopje op Maria’s been en sprong toen in de lucht. ‘Ik weet het! Ik maak een nieuwe bucketlist, een mini-versie voor tijdens de zomervakantie.’

‘Oh nee,’ kreunde Maria, ‘dat was nu ook weer niet mijn bedoeling.’ Ze stond recht en begon plakjes te snijden van de cake die Titin en Karel samen voor hen hadden gebakken. Ze deelde het lekkers uit aan de twee anderen. ‘Sorry voor die bucketlist’, lipte ze naar Caro. Caro schonk ondertussen breed grijnzend de limonade in. ‘Kom, kom, Maria’, zei ze streng. ‘Laten we eerst luisteren naar Yemi’s plan. Je moet eerlijk zijn: die bucketlist heeft ons laatste jaar op het SAS alleen maar extra bijzonder gemaakt!’

‘Da’s waar’, beaamde Maria met volle mond.

‘En... Ik weet het perfecte eerste ding voor op de nieuwe bucketlist!’ riep Yemi uit. Hij luisterde al helemaal niet meer naar wat zijn vriendinnen zeiden. Hij legde zijn plakje cake neer, viste zijn telefoon uit zijn broekzak en begon te scrollen.

‘Het Festival of Rock!’

‘Het wat?’

‘Het Festival of Rock!’

‘Wat is daarmee?’ vroeg Maria.

‘Dat is een muzikfestival in openlucht, niet dit weekend maar het weekend erop. En ik vind dat we daar met z’n allen naartoe moeten. Dat hebben we nog nooit

gedaan. We zijn nog nooit naar een festival geweest, en al helemaal niet samen.'

Maria keek hem bedenkelijk aan, maar reageerde niet meteen op zijn voorstel.

Yemi richtte zich dan maar tot Caro.

'Caro, dat lijkt me echt iets voor jou! Dat we daar nog niet eerder aan hebben gedacht!'

'Caro had de afgelopen maanden natuurlijk wel wat andere dingen aan haar hoofd', probeerde Maria.

'Ja, ja dat is waar!' wuifde Yemi die opmerking snel weg. 'Maar er zijn nog kaarten, dus we kunnen nu nog beslissen om te gaan', zei hij enthousiast en hij keek smekend naar de meisjes.

Caro nam een verfrissende slok limonade en zette haar glas neer. Ze kwam naast Yemi staan.

'Vertel eens meer over dat Festival of Pop', zei ze.

'Het Festival of Rock', verbeterde hij haar.

Het Festival of Rock was een kleinschalig muziekfestival in openlucht op een uurtje met de trein van Antwerpen. Hoe kleinschalig het ook was, de artiesten die er optraden waren groots. Dit jaar waren de headliners zelfs fenomenaal, las Caro op het scherm van Yemi's telefoon.

'Kom eens kijken, Maria. Daimdim komt, en Pure Play', zei Caro. 'Die band vind ik wel leuk!'

Maria keek mee. 'Ja, dat klopt. Die groep maakt goede muziek en ik vind hun zangeres een toffe madam.'

'Ik zet meteen hun album op!' zei Yemi enthousiast.

'Dat vind ik ook weer prima', lachte Maria. 'Zei ik al dat jij een uitstekende muzikant bent?'

'Ja, doen!' riep Caro uit. 'Zet die maar op. *Pure Power Woman* heet dat album, dacht ik.'

Ze luisterden naar de muziek, aten van de overheerlijke cake, dronken limonade en bekeken ondertussen de praktische informatie over het festival.

'Hmm, de kaarten zijn wel erg duur', zei Yemi. 'Dat had ik nog niet gezien.'

'Maar, we geraken er gemakkelijk met de trein!' voegde Maria eraan toe. 'En ik las net ergens dat het vervoer per trein is inbegrepen in de ticketprijs. Dat is dan weer een meevaller.'

'Dus, wat denken jullie?' vroeg Yemi enthousiast. 'Doen?'

'Ik moet even kijken hoe ik aan het geld voor een kaartje kom, maar het lijkt mij wel heel leuk', gaf Maria toe.

'Ja, mij ook. Ik denk er net hetzelfde over', zei Caro.

'Oké! We hebben een plan!' Yemi nam zijn spullen bij elkaar en rende naar de deur van de slaapkamer. 'Het is bijna vijf uur, Jonas heeft gedaan met zijn studentenjob. Ik ga meteen naar hem om te vragen of hij ook mee wil! Zo romantisch, ons eerste festivalletje samen.' En

hij was verdwenen. Caro en Maria hoorden hem nog van alles roepen terwijl hij door de gang vloog. 'En we vragen de rest ook mee! Daar hebben we het nog wel over', hoorden ze zijn woorden wegsterven.

Titin kwam enkele seconden later de kamer binnen. 'Wat was dat met Yemi? Hij zag eruit als een man met een plan', grijnsde ze. Ze keek nog over haar schouder. 'Dat is hij ook!' zei Maria. 'Hebben jullie zin in een lekker stukje cake en limonade?' vroeg Titin. 'Er staat cake in de oven en ik heb nog verse limonade in de koelkast.'

'Nee, dank je', zeiden Caro en Maria in koor. Ze vertelden maar niet dat ze al cake en limonade hadden gekregen van haar.

'Oké, dan ga ik...' Titin liep de kamer verward weer uit. 'Gaat het hier thuis wat?' fluisterde Maria bezorgd.

'We leren ermee leven', zei Caro. 'Ik denk dat het de afgelopen dagen goed is geweest voor Titin dat Karel en ik altijd thuis waren. En dat ze jullie regelmatig zag. Het maakt haar vrolijker!'

'Ja, dat snap ik.'

'Daar dacht ik natuurlijk daarnet niet aan. Zal dat festival wel lukken voor jou?'

'Natuurlijk. Als Karel of papa en Suzanne hier zijn voor haar, dan is er geen probleem. Ik denk dat de grootste uitdaging zal zijn om die kaartjes te betalen...' Caro dacht na. 'Maar ik heb nog wat spaargeld opzij staan. Misschien dat ik dat ervoor gebruik! Vanaf volgend jaar heb ik een studentenjob, dus dan kan ik opnieuw geld sparen.'

'Dat is een goed idee', zei Maria. 'Ik moet nog even nadenken, maar ik bedenk ook wel een plan.'

'Natuurlijk, want jij bent Maria, de vrouw met een plan! 'Zo is dat!'

'En het Festival of Rock. Dat is best wel cool.'

'Ja, *I know*, ik moet toegeven dat onze pannenkoek voor zonneshijn na de regen zorgt.'

HOOFDSTUK

2

Emma en Scott liepen door de stad. Emma had de kap van haar trui over haar hoofd getrokken, deels voor de regen, deels omdat ze het nog altijd vreemd vond om met Scott gezien te worden.

Hij had er minder problemen mee. Meer nog: hij was zelfs apetrots op zijn kersverse fantastische liefde, maar dat toonde hij dan weer niet te veel. Scott vertelde haar wel regelmatig hoe graag hij bij haar was.

Het was wennen voor Emma. Maar toegegeven, het was ook heel fijn om met hem haar dagen door te brengen. 'Hier kan ik wel gewend aan geraken', onderbrak Scott haar gedachten. 'Hele dagen gewoon vrij! Geen school meer, maar gewoon doen waar we zin in hebben. Een mooie beloning na al die jaren schoolgaan! Nu weten we waarvoor we hebben gewerkt.'

Emma grijnsde. 'Ja, dat vind ik ook!'

'En dan nog met jou!' zei hij opgewekt. Hij keek haar vanuit zijn ooghoeken aan.

'Ja ja, het is al goed Romeo', grinnikte Emma.

Scott knipoogde naar haar.

Hij had op de dag van hun afstuderen aan het SAS op het punt gestaan om op wereldreis te vertrekken. Zomaar, zonder plan op een trein stappen en altijd maar verder reizen, zonder echt doel, behalve de wereld verkennen. Maar daar had Emma Wolfs mooi een stokje voor gestoken toen ze haar liefde kwam verkondigen.

Ze wilden bij elkaar zijn en zij kon niet zomaar hals-overkop mee vertrekken. Ze gaven zichzelf nog even de tijd voor ze samen op wereldreis zouden vertrekken. De twee waren die middag op platenstrooptocht, zoals Scott dat noemde. Hij had van zijn vader een oude platenspeler en diens platencollectie gekregen. De afgelopen maanden had hij daar uren naar geluisterd. Nieuwe muziek was niet echt Scotts ding, maar hij had eens zoveel respect en bewondering voor muziek uit de jaren zestig, zeventig en tachtig. Zoveel zelfs dat hij ook stapels boeken las over groepen en artiesten uit die tijd en probeerde om hun muziek zelf op zijn gitaar na te spelen. Heerlijk was dat. Veel beter dan Franse les of proefjes bij mevrouw Cardinaels.

Emma wees naar de zware tas die hij droeg: 'Je hebt leuke platen op de kop kunnen tikken vandaag!'

Scott straalde. 'Ja, ik ben ook heel blij dat we die platenbeurs hebben ontdekt. Ik had geen idee dat die er was, maar wat een pareltjes waren me dat daar!'

'En eigenlijk heb je er niet veel voor moeten betalen! Straf, toch?'

'Ja, dat is waar. Goed hé! En ik heb zelfs twee platen van nieuwe bands gekocht', grijnsde hij.

Scott keek even rond, nam Emma toen bij de hand en trok haar mee. 'Kom, nu gaan we nog even die kant op!' Hij nam zijn vriendin mee naar de graffitishop. Emma

had het plan om voor ze op reis vertrokken een wand aan Scotts *hide-out* te voorzien van coole graffiti. Ze had al een idee van de kleuren die ze zou gebruiken, had ze hem daarstraks verteld, maar ze dacht nog na over het ontwerp.

'Ja, leuk!' zei Emma vrolijk. 'Ik weet al welke spuitbussen ik nodig heb!'

Scott vond het heerlijk om te zien hoe de stenen muur die Emma om zich heen had, aan een razendsnel tempo afbrokkelde. Hij zag haar nu vaker enthousiast en blij, en toegegeven: dat misstond haar niet.

Na hun tripje door de stad zetten ze koers naar Scotts *hide-out* – hun vaste stek sinds ze het gebouw van het SAS hadden verruild voor het vrije leven.

'Hé, wat is dat?' vroeg Emma, vlak voor ze er waren. Ze zag een leuk, fleurig geschilderd kastje staan met een glazen deurtje. Er stonden allemaal boeken in: het waren oude, vergeelde boekkruggen. De boeken zagen er beduimeld en gekreukt uit. Heerlijk! De twee werden ernaartoe gezogen.

Emma en Scott snuisterden even door de collectie en moesten lachen met de troep die in het kastje stond: een kleurboek dat al half was ingekleurd, een biografie van iemand van wie ze nog nooit hadden gehoord, een thriller in het Zweeds – of was het Deens of Fins...

‘Deze is leuk!’ zei Scott. Hij haalde een dik boek met een blauwe kaft uit de kast. De rug was helemaal gekreukt en het blauw was afgegaan. Er stond in grote witte letters ‘*Europe*’ op.

‘Een reisgids!’

‘Ja, cool. Een reisgids van Europa’, zei hij en hij bladerde erin.

Emma trok het boek uit zijn handen en begon doelgericht te zoeken. ‘Kijk, hier is het!’ Ze wees naar een hoofdstuk met als titel ‘*Belgium*’. ‘Zullen we die meenemen? Dan kunnen we ideetjes opdoen voor uitstapjes in België!’

‘Doen we!’ Scott las ondertussen het briefje dat de eigenaars van het boekenkastje hadden opgehangen. ‘Het is wel een ruilboekenkast, dus we moeten iets in de plaats zetten’, las hij hardop voor. ‘We hebben niets bij...’

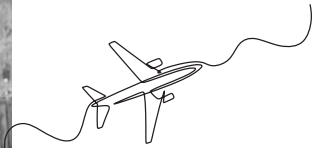
‘We komen hier toch elke dag voorbij. Ik heb nog wel een leuk boek liggen thuis’, zei Emma. ‘Veel beter dan de rotzooi die hier verder in staat hoor.’

‘Wij gaan dus samen uitstapjes doen? In *België*?’ vroeg Scott even later terwijl hij de deur opende en Emma voor liet. Hij trok een wenkbrauw op. ‘Samen, jij en ik?’

‘Ja’, antwoordde Emma.

‘Oké.’

‘Waarom?’ vroeg ze.

‘Nee, nee, niets’, zei Scott. Ze waren ondertussen op het dak aangekomen. De zon brak voorzichtig door de wolken. ‘Of eigenlijk wel: we gaan ons toch niet beperken tot België?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Emma.

‘Met die uitstapjes?’

‘Ah...’ Emma keek rond.

Scott dacht soms dat Emma te snel ja had gezegd op die wereldreis, en erop probeerde terug te komen. Hij had dit nooit van zichzelf verwacht, maar soms voelde hij zich een tikkeltje onzeker door haar.

‘Ik heb een tijd geleden een vakantiejob gehad als barman in Ibiza...’ begon hij.

Scott werd onderbroken door een ping van zijn telefoon en even later ook eentje van die van Emma. Eigenlijk hoorden ze al de hele dag geping, maar ze negeerden dat.

‘Ik heb dus even op Ibiza gezeten en het was best cool daar. Niet dat ik daar specifiek terug naartoe wil, of zo, maar Europa is groot. Dus we zouden kunnen...’

'Whatever, we zien wel.' Emma glimlachte even, maar trok snel haar gezicht weer in de plooi.

Scott had het gezien en gaf haar snel een kus op de wang. 'Dat zag ik!'

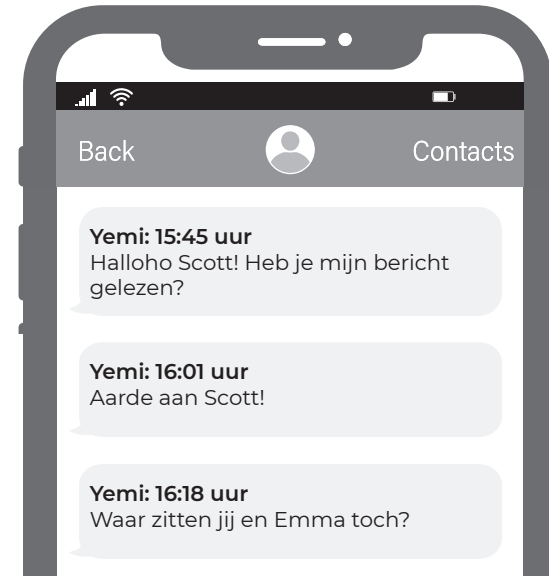
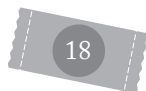
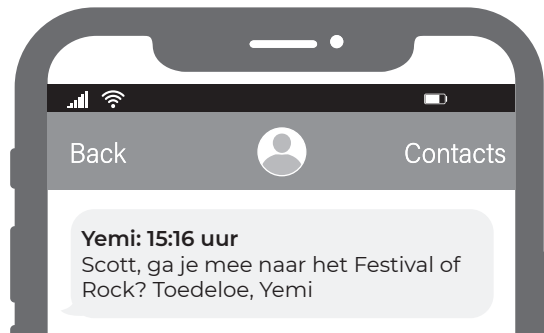
'Kom, zet eens een van die platen op! Die van The Doors, die wil ik nu eindelijk weleens horen', onderbrak Emma hem. 'Je hebt het altijd over die Jim Morrison.' Ze wees naar een boek over de zanger dat ergens op de tafel slingerde.

Ze haalde enkele blikjes frisdrank uit haar tas, zette die op het tafeltje en installeerde zich in de zetel met de reisgids.

Scott zette de plaat op, kwam gezellig bij haar zitten en nam zijn telefoon eindelijk uit zijn broekzak.

'Eens zien waar dat geping van vandaag over gaat.'

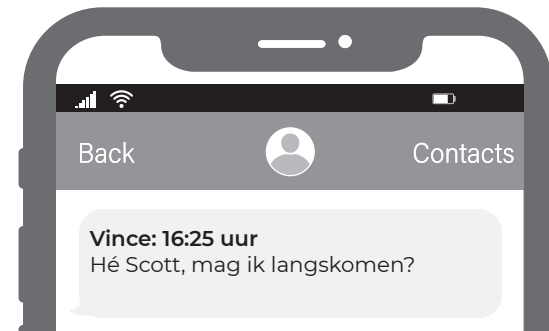
'Het is Yemi', zei Emma, zonder op te kijken. 'Ik zag het, maar heb de berichtjes nog niet gelezen.'

'Het zijn heel wat berichtjes!' moest Scott lachen. 'Ik denk dat hij ons mist.'

'Wat wil de wafel?' vroeg Emma, die ondertussen zat te lezen in het hoofdstuk over Italië.

'Hij wil...' maar toen werd Scott weer onderbroken door een nieuw bericht. Deze keer was het van Vince.

‘Is het goed voor je dat Vince langskomt?’ vroeg Scott. ‘Daarvoor hoef je toch geen goedkeuring aan mij te vragen?’ fronste Emma haar wenkbrauwen.

‘Oké dan...’ Scott typte snel een bericht en legde toen zijn telefoon weg. ‘Vince antwoordt dat hij er binnen tien minuten is.’

‘En Yemi wil naar het Festival of Rock’, lachte Emma, die ondertussen haar telefoon vasthad.

‘Hé guys!’ hoorden ze even later toen Vince het dak op kwam gestormd. Hij plofte neer op een stoel, nam een blikje frisdrank en dronk het bijna in een teug leeg.

‘Ha die Vince’, zei Emma, en ze nam er haar reisgids weer bij. ‘*What’s up?*’

‘Niet veel, ik ben vandaag wat aan het rommelen geweest in mijn kamer. Even bekijken wat ik mee verhuis naar Engeland en wat hier blijft. Voor de rest wat muziek geluisterd en getraind in de tuin toen het eindelijk eens wat droger was.’

‘Oké’, zei Emma. Ze bladerde verder door naar het hoofdstuk over Groot-Brittannië in de reisgids en begon daarin te lezen.

‘Heb jij ook een bericht van Yemi gekregen?’ vroeg Scott.

‘Een bericht? Nee!’ schudde Vince het hoofd. Hij zette zijn lege blikje weg.

‘Ah.’ Scott wist even niet wat te zeggen.

‘Ik heb er vijf gekregen’, proestte Vince. ‘En ik ga hem nu antwoorden dat wij drieën allang kaarten hebben voor het Festival of Rock.’

‘Strak plan!’ lachte Emma. ‘En doe hem ook maar meteen onze groeten, zodat wij geen bericht meer hoeven te sturen.’

‘*Done!* Gebeurd’, zei Vince. ‘Ik kijk er eigenlijk echt naar uit! Ik heb *Pure Power Woman* daarstraks eens beluisterd. Pure Play is goed hoor.’

Emma draaide met haar ogen. ‘Dat weet ik zo nog niet...’

Scott nam een van de nieuwe platen en gaf die aan Vince. ‘Zij komen ook, en zij zijn pas goed!’

Vince bestudeerde de hoes van de plaat van Daimdim. ‘Ik ben benieuwd, maar ik hou ook wel van een *power woman*’, lachte hij.

HOOFDSTUK

3

‘Hé, alles goed?’ vroeg Maria. Ze hield een videocall met Yemi.

‘Ja hoor, ik zit op planeet Yemas. Daar is het altijd goed vertoeven. Jonas hoeft vandaag niet te werken op zijn studentenjob, dus gaan hij en ik een dagje naar zee!’

‘Klinkt superleuk. Geniet er maar van. Fijn dat het eindelijk mooi weer is’, lachte Maria.

‘Ik weet het! We hebben geluk’, zei Yemi blij. ‘Ah, voor ik vertrek: ik heb gisteren nog berichtjes gestuurd naar de anderen. Vince, Scott en Emma gaan ook mee naar het Festival of Rock. En Jonas natuurlijk!’

Maria deed teken naar Kiki dat ze even wat stiller moest zijn, want ze verstond Yemi bijna niet door het ongelooflijke kabaal dat het meisje maakte. Ze paste vandaag op haar zusje en had een manier bedacht om die haar energie te laten kwijtspelen. Dat was nodig nu het vakantie was, haar vriendinnetjes op reis waren en de sportclub gesloten was. Zo meteen, na het gesprek met Yemi zouden ze vertrekken. Binnen zitten was geen goed idee voor zo’n brokje energie.

‘Dat is geweldig nieuws, Yemi!’

‘En jij? Ga jij mee?’

‘Ik laat nog iets weten, maar ik doe mijn uiterste best. Ik heb er in ieder geval heel veel zin in. Enne, heb je ook iets gehoord van Camille?’

‘Nee’, zuchtte Yemi. ‘Ik heb haar wel een paar berichtjes gestuurd gisteren...’

‘Ik zie Camille zo meteen en zal het er wel met haar over hebben! Het zou zo fijn zijn als ze ook mee kan.’

‘Ja!’ riep Yemi superblij.

‘Oké’, lachte Maria hartelijk. ‘Camille maakt je wel heel blij.’

‘Ja ja, zeker. Camille erbij is gezellig, maar... Jonas staat hier voor mijn neus. Vandaar! Dus ik moet je laten.’

Maria zag nog even het hoofd en een zwaaiende hand van Jonas verschijnen en nam afscheid van de twee jongens. ‘Veel plezier, *boys!*’

‘Jij ook, Maria. En doe de groetjes aan Camille.’

Maria ging weer naar de keuken en pakte haar picknickmand verder in: ze had sandwiches, kleine driehoekige boterhammetjes, fruitsalade, rauwe groentjes, koekjes en lekkere zelfgemaakte icetea voorzien.

‘Kiki, zoek jij wat speelgoed bij elkaar alsjeblieft?’ brulde ze naar de woonkamer.

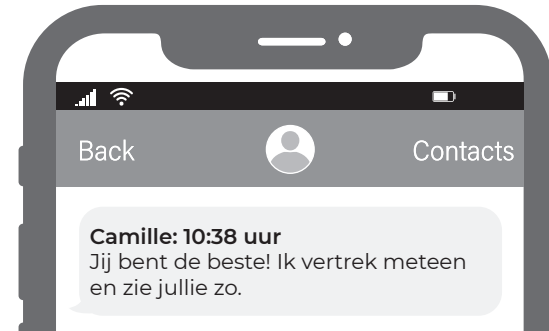
‘Ik weet niet wat ik moet meenemen!’ gilte haar zusje meteen terug.

Maria dacht na. Waar kon je veel energie mee kwijt?

‘Een bal, een springtouw, een hoelahoep, stoepkrijt...’

En trek maar een legging en een oud jurkje aan. We gaan naar een speeltuin met een avonturenparcours waar

je kan klimmen en klauteren, en zwieren en zwaaien.’ Een halfuur later stonden de zusjes Hernandez eindelijk op straat, klaar voor de picknick met Camille.

Camille zat al te wachten toen Maria en Kiki aan kwamen gelopen aan het grasveld. Ze sprong recht en liep naar de zusjes toe.

‘Maar, jullie zijn zo zwaarbeladen!’ lachte ze.

Maria zuchtte en liet haar spullen op de grond zakken. 'En dan ben ik het picknickdeken nog vergeten!' Daar had ze pas aan gedacht toen ze al bijna op de plaats van afspraak waren. Te laat om terug te keren.

'Geen probleem, want tadaaaaa', zei Camille. Ze toverde een superleuk picknickkleed uit haar tas tevoorschijn.

'Wow, dat is mooi!' zei Kiki.

'Dank je wel, Kiki', zei Camille hartelijk. 'Ik was vanmorgen supervroeg wakker en heb het gemaakt uit oude stukken stof die ik van Jean van de stoffenwinkel heb gekregen.'

'Geweldig!' zei Maria bewonderend. 'En het is supergroot!'

Kiki omhelsde Camille. 'Ik ben zo blij dat jij er vandaag ook bent!'

'Ja, het is al goed, Kiki. Kom, ga maar wat spelen nu!' maande Maria haar aan. 'We roepen je wel wanneer we gaan eten.'

Kiki keek naar de speeltuin en holde meteen naar het klimrek, waar een meisje van haar leeftijd ondersteboven aan de hoogste balk hing te bengelen. Camille en Maria keken haar na en zagen dat ze meteen met het andere meisje begon te praten.

'Sorry dat ik Kiki bij heb. Ik was toen we onze afspraak maakten helemaal vergeten dat ik vandaag op haar zou passen.'

'Je weet toch dat ik dat geen probleem vind. Ik vind Kiki lief. En trouwens, het is hier een perfect picknickplekje!' Ze wees naar een paar andere mensen die hetzelfde plan hadden. Vooral dan jonge mama's met hun kroost, maar dat deerde niet.

'Dat is waar!'

Maria wilde over het festival beginnen, maar Camille was haar voor.

'Ik hoorde gisteren van Yemi dat jullie naar het Festival of Rock gaan', begon ze.

'Ja, ik weet nog niet helemaal zeker of ik er zal geraken. De tickets...' begon Maria.

'Ze zijn duur, ja, ik weet het!' vulde Camille meteen aan. 'Maar ik heb de website eens bekeken, en het ziet er wel heel leuk uit!'

'Ik weet het.'

'Heb je gezien dat Pure Play komt?'

'Ja, zot hé!'

'Supercool ja! Hun zangeres is zo'n stijlicoon. Lee heet ze. En ze zingt geweldig goed.' Camilles ogen straalden. 'Ik ben een grote fan van haar.'

Maria keek even voor zich uit en dacht na. 'Zouden we niet gewoon gaan?' vroeg ze uiteindelijk. Voor haar deden de bands er niet zo toe. Ze vond veel van de muziek wel leuk, maar ze keek vooral uit naar de sfeer op zo'n festival.

‘Ja, eigenlijk...’ onderbrak Camille haar gedachten. ‘We vinden wel een manier om die kaartjes te betalen.’ ‘Hmmm ja... Ik heb mijn geld echt nodig voor mijn eigen kledinglijn, Ka Mi. Die centjes die ik van mama heb gekregen...’ ‘Dat snap ik, Camille, maar: *wil* je gaan?’ ‘Ja, natuurlijk.’ ‘Wel, luister dan naar Maria’s wijze raad: waar een wil is, is een weg!’ Camille moest lachen met haar vriendin. ‘Oké, afgesproken!’ ‘En wie honger heeft, moet eten’, voegde Maria eraan toe. Ze begon de picknick uit te pakken en stalde het lekkers uit op de fleurige bordjes. Kiki kwam al snel aangelopen.

Het was een fijne middag in de speeltuin die uitkeek op de Schelde en de stad. Camille had de laatste maanden een wijze les in het leven geleerd: de beste dingen in

het leven zijn vaak gratis maar tegelijk onbetaalbaar. Je hoeft niet naar een superhip en duur restaurant voor een goede lunch. Hier was het zoveel gezelliger, en dat uitzicht was fantastisch. En Maria had haar uiterste best gedaan: het eten was heerlijk!

De meisjes babbelden honderduit over van alles en nog wat.

Kiki had een vriendinnetje gemaakt en leek wel de middag van haar leven te hebben op het avonturenparcours.

‘Wat een geslaagde dag! Dit moeten we vaker doen!’ zei Camille.

Kiki en haar vriendinnetje kwamen naar hen toe.

‘Maria! Maria, wij hebben een klimspelletje bedacht, maar het lukt alleen maar als jij meedoet!’

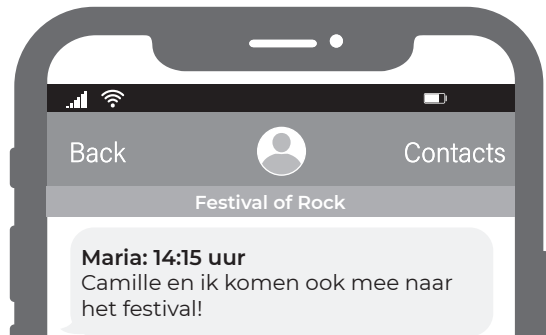
‘Kiki, ik ben met Camille aan het praten nu’, zei Maria streng, maar ze kon haar glimlach moeilijk onderdrukken. Haar zusje was niet alleen dat brokje energie, er hingen ook zoveel positieve *vibes* rond het meisje.

Camille stootte haar aan en fluisterde: ‘Ik wil je gezag niet ondermijnen, maar ik zou wel graag even meespelen’, grinnikte ze.

Maria schoot in de lach. ‘Oké, in dat geval: de speeltuin is helemaal voor jou!’

Camille schopte haar schoenen met hoge hakken uit, gaf haar handtas en telefoon aan Maria en rende blootsvoets achter de meisjes aan.

‘Ik bewaak het fort!’ riep Maria haar nog achterna. Ze genoot ervan om te zien hoe haar zusje en haar vriendin uitgelaten rondrenden en om ter snelst op het klimrek klommen. Camille hing nu ook ondersteboven, tussen de twee meisjes in. Ze sloot haar ogen en genoot van het zonnetje op haar gezicht. Maria nam een beslissing en antwoordde in het groepje dat Yemi ondertussen had opgericht:

Ze legde haar telefoon weg en keek weer op. Camille zat nu op de schommel en wuifde. ‘Zalig hé, zulke middagen’, hoorde Maria plots naast zich. ‘Ja, dat vind ik ook’, zei Maria. ‘Leuk om te zien hoe iedereen zo ontspannen is.’ ‘Ja’, lachte de vrouw. ‘Ja. Nochtans...’ Maria keek haar vragend aan. ‘Laat me mezelf eerst voorstellen’, zei de vrouw en

ze stak een hand uit. ‘Ik ben Nabila. De mama van Saffiyah.’ Ze wees naar het vriendinnetje met wie Kiki ondertussen al uren speelde. ‘Ah, en ik ben de zus van Kiki’, zei Maria. ‘Aangenaam. Ik heet Maria. Mijn vriendin daar heet Camille.’ ‘Aangenaam, Maria!’ knikte Nabila. ‘Wat ik wilde zeggen, zulke middagen zijn heel fijn, maar echt ontspannen is de zomervakantie niet altijd. Ik krijg tussendoor telefoons van mijn baas en moet mails beantwoorden. Niet leuk. Maar ach ja, Saffiyah is zo wel bij mij en we hebben *quality time* samen.’ ‘Ik weet dat het moeilijk is. Mijn ouders hebben dat ook met mijn zusje. Maar ik help zoveel mogelijk.’ ‘Dat is heel mooi van je. Daar zullen je ouders veel hulp en plezier aan hebben!’ Camille kwam naar hen toe en plofte neer. Ze stak haar hand uit naar Nabila en stelde zich voor. ‘Wat een leuke meiden zijn dat!’ hijgde ze na. ‘Ik voel me weer helemaal kinds.’